

Arrest

nr. 148 401 van 23 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat K. HINNEKENS *loco* advocaat K. VAN BELLINGEN en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 22 februari 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard, doch ongegrond. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.12.2009 werd ingediend door:

*A., N. (R.R.: ...)
nationaliteit: Marokko
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, namelijk het feit dat zij werkbereid is en een aanwervingsbelofte voorlegt en het feit dat zij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd die getuigen van haar integratie, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. In het administratief verslag van vreemdelingencontrole, opgemaakt door de politie van St. Gillis op 04.05.2008, heeft betrokkene verklaard dat zij 01.09.2006 vanuit Frankrijk in België is aangekomen (document toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene). Vervolgens heeft betrokkene op 28.11.2006 te Gent een aanvraag machtiging tot verblijf ingediend op basis van artikel 9.3, die echter onontvankelijk werd verklaard en op 02.08.2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene betekend. Dat betrokkene hier zo lang verbleef is bijgevolg louter het resultaat van haar eigen houding, aangezien zij nagelaten heeft gevolg te geven aan dit bevel. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan deze instructies en zij diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan dit bevel om het grondgebied te verlaten impliceert dat zij verder illegaal in het land verbleef en zich in illegaal verblijf genesteld heeft. Om die reden kan het feit dat betrokkene sinds 2006 in België verblijft en hier ondertussen geïntegreerd is, niet volstaan als grond voor een verblijfsregularisatie.

Wat betreft het feit dat betrokkene moeder is van een zoontje, M. Y. A., geboren te Brussel op 21.01.2010, dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aantoonde dat haar kind over verblijfsrecht beschikt in België. Het feit dat haar zoontje in België geboren is, vormt geen grond voor regularisatie.

Ook de verklaring dat betrokkene slachtoffer is van partnergeweld kan -hoe betreurenswaardig deze situatie ook moge zijn- niet weerhouden worden als grond voor regularisatie. Het feit dat betrokkene een Proces Verbaal heeft laten opstellen op 04.05.2008 door de politie van St. Gillis en het feit dat een procedure hangende waarbij betrokkene en haar ex-partner werden opgeroepen voor de rechtbank van 1^e aanleg te Brussel, vormt op zich geen grond voor regularisatie.”

Voornoemde beslissing werd ter kennis gebracht aan verzoekster op 29 maart 2012.

1.2. Op 22 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt.

*“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 22/02/2012
wordt aan A., N.
geboren te (...) op (...)*

van Marokko nationaliteit,
het bevel gegeven om uiterlijk op 28-04-2012 (datum aanduiden), het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnekomsdocumenten (art. 7, al, 1,1° van de Wet van 15/12/1980) Niet in het bezit van een geldig visum.*

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij gevaar onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

Voorname besissing wordt ter kennis gebracht aan verzoekster op 29 maart 2012.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt opgeworpen dat het voorwerp van het beroep dubbel of meervoudig is, waardoor er een probleem rijst met betrekking tot de ontvankelijkheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten als een beslissing aanvecht waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65).

Een verzoekschrift kan slechts een dubbel of meervoudig voorwerp hebben wanneer de vorderingen, wat hun voorwerp of grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, hun weerslag zullen hebben op de uitslag van de andere. Eén en ander is ingegeven door het principe dat in het belang van een goede rechtsbedeling, en meer bepaald met het oog op de overzichtelijkheid van het geding, in de regel voor elke vordering een afzonderlijk geding dient te worden ingeleid. Van deze basisregel kan slechts worden afgeweken wanneer de wezenlijke elementen van verschillende vorderingen zozeer samenhangen dat het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is die rechtsvorderingen als één zaak te behandelen (RvS 28 april 2008, nr. 182.417).

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende bestreden beslissingen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de eerste bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motivering die aan de basis ligt van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt.

Ter terechtzitting stelt verzoekster dat, wat betreft de vraag naar de samenhang tussen de bestreden beslissingen, het verzoekschrift in een andere periode geschreven is.

De Raad stelt vast dat tegen het bevel om het grondgebied te verlaten in het inleidend verzoekschrift geen middel is aangevoerd.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de beslissing waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9bis ongegrond wordt verklaard ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht, hierna “de bestreden beslissing” genoemd.

Er dient te worden besloten tot de onontvankelijkheid van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In het enig middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, de beginselen van behoorlijk bestuur namelijk de zorgvuldigheidsverplichting, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, evenals de schending van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster uiteen hetgeen volgt:

“Aangezien dat de eerste (ingetrokken) beslissing stelde dat verzoekster niet in de toepassingsvoorwaarden verkeerde van punt 2.8 B van de vernietigde instructies van 19.07.2009 nu verzoekster geen behoorlijk arbeidscontract zou hebben bijgebracht.

Dat verzoekster een stuk 2 heeft toegevoegd bij haar aanvraag machtiging verblijf ingediend dd. 12.12.2009 waaruit blijkt dat verzoekster door de NV C. kon worden aangeworven als arbeidster.

Dat de huidige bestreden beslissing naar deze stukken van verzoekster op geen enkele wijze verwijst of hier enige motivering voor geeft terwijl dit wel zo was in de eerste (ingetrokken) beslissing.

Dat de nota van tegenpartij hier ook niet op is ingegaan.

Dat bijgevolg dit punt zeker ook in aanmerking dient te worden genomen ni dat verzoekster al het mogelijke doet om aan werk te geraken.

Dat het bovendien toch niet onbelangrijk is er rekening mee te houden dat verzoekster tot op dit ogenblik steeds zelf in haar levensonderhoud heeft voorzien zelf al zijn deze inkomsten op een niet-officiële wijze verworven en dit tot op heden.

Dat verzoekster bovendien niet bij de pakken kan blijven zitten nu zij ook alleen instaat voor haar zoon(tje).

Dat de bestreden beslissing dan ook op dit punt van de motivering waar deze werkbeploei niet in aanmerking wordt genomen, in gebreke blijft te motiveren.

Dat verder de bestreden beslissing ook ten onrechte een schending inhoudt van de beginselen van behoorlijk bestuur als daar zijn het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel.

Dat verzoekster eerst een aanvraag machtiging verblijf indiende op basis van de toen uitgevaardigde instructie.

Dat inmiddels deze instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest dd. 9.12.2009 en dd. 5.10.2011.

Dat verzoekster bijgevolg al deze tijd perfect op het Belgisch grondgebied mocht verblijven in afwachting van het verloop van haar verblijfsprocedure.

Dat ten onrechte de bestreden beslissing verwijst naar het gegeven dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor haar situatie.

Dat de argumentering van tegenpartij in haar nota op dit punt niet kan worden bijgetreden nu er zeker sprake is van een fout in hoofde van de tegenpartij.

Dat het verblijf in ieder geval sinds 2009 van verzoekster redelijk is en niet kan verwacht worden dat verzoekster het land zou hebben dienen te verlaten.

Dat overigens door dergelijke instructie eerst op te stellen en in te voeren bij de burgers en zeker bij verzoekster bepaalde verwachtingen werden gecreëerd die nadien door de overheid niet werden gerespecteerd.

Dat een burger ervan uit kan gaan zich te mogen baseren op de destijds uitgevaardigde instructies.

Dat het vernietigen van dergelijke instructie totaal niet aan verzoekster te wijten is en haar dan ook geenszins kan worden toegewreven.

Dat op deze wijze het vertrouwen van de burger in casu dat van verzoekster ernstig werd geschaad .

Dat bovendien zeer opmerkelijk de huidige bestreden beslissing zich baseert op dezelfde argumenten als de eerst (ingetrokken) beslissing terwijl men zich eerst baseerde op de (inmiddels) vernietigde instructie en de huidige motieven waarop de tweede bestreden beslissing zich nu baseert identiek zijn als de eerste behoudens het gegeven dat er niet meer verwezen wordt naar de vernietigde instructie.

Dat de betrokken overheid zich in casu schuldig maakt aan schending van het rechtszekerheidsbeginsel nu zij zelf discretionair meent te kunnen oordelen zonder weer te geven waarom dezelfde motieven als deze gebaseerd op de nu vernietigde instructie, opnieuw worden overgenomen zonder enige duidelijke motivering.

Dat de bestreden beslissing ook totaal in gebreke blijft aan te tonen waar er enige redelijkheid is tussen enerzijds de uitvoering van de bestreden beslissing en anderzijds het nadeel dat hierdoor voor verzoekster en haar minderjarig kind door wordt veroorzaakt.

Dat verder ook de bestreden beslissing totaal geen rekening houdt met de elementen naar voor gebracht waar verzoekster een procedure inmiddels heeft ingeleid voor de rechtbank om de erkenning van het kind door de vader te bekomen waar vervolgens een verblijfsregeling en regeling m.b.t het ouderlijk gezag zal dienen te worden uitgewerkt.

Dat de bestreden beslissing ook op dit punt een schending inhoudt van art 8 EVRM dat het recht inhoudt op de eerbiediging van het gezins- en familieleven.

Dat het kind van de Heer A. bijgevolg ook zou gehouden zijn het land te verlaten terwijl de vader in België verblijft!

Dat op dat ogenblik de bestreden beslissing ook duidelijk een schending inhoudt van art 6 EVRM (recht op verdediging en eerlijk proces).

Dat verzoekster ook stukken bij haar aanvraag had bijgebracht die haar prangende humanitaire situatie aantonen.

Dat vooreerst verzoekster stuk 7 heeft bijgebracht waaruit blijkt dat de Heer A. werd vervolgd voor slagen en verwondingen opzichtsens verzoekster.

Dat er niet voorbijgegaan kan worden aan het feit dat verzoekster het slachtoffer is geworden van ernstig lichamelijk geweld waarvoor de dader uiteindelijk is veroordeeld door de correctionele rechtbank te Brussel.

Dat verzoekster op het ogenblik van de aanvraag machtiging verblijf nog zwanger was.

Dat weliswaar haar zoontje ondertussen is geboren maar verzoekster alleenstaande is en zelf volledig in het levensonderhoud van haar kind alleen dient te voorzien.

Dat dit des te moeilijker is nu verzoekster niet in de mogelijkheid is om inkomsten op een officiële wijze te verwerven.

Dat dan ook met dit aspect bij de motivering op geen enkele wijze is ingegaan of ermee rekening werd gehouden.

Dat verder ook de bestreden beslissing niet in verhouding staat met het mogelijks nadeel dat wordt veroorzaakt door verzoekster en haar zoontje België uit te wijzen.

Dat verzoekster dan ook verder in het land dient te verblijven in het kader van dergelijke procedure zoals hiervoor nog benadrukt en het kind contacten met zijn vader moet kunnen onderhouden.

Dat de Heer A. overigens ook in België woonachtig is en het kind dan ook het recht heeft om zijn vader te leren kennen en hiermee in de toekomst contacten te onderhouden.

Dat de bestreden beslissing dan ook op geen enkele wijze is nagegaan welke de precaire situatie is waarin het kind van verzoekster momenteel verblijft.

Dat verzoekster verder ook geen enkele familie heeft om terug te vallen in Marokko.

Dat verzoekster haar leven volledig in België heeft uitgebouwd en er ook moeilijk kan gekeken worden naast het gegeven dat verzoekster inmiddels meer dan zes jaar in België woonachtig is."

4.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. De opgelegde motivering moet in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing laat toe vast te stellen dat, onder verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wordt gemotiveerd dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen grond tot regularisatie kunnen vormen.

De Raad besluit dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht, waarvan verzoekster tevens de schending aanvoert, houdt *in casu* nazicht in van de materiële motiveringsplicht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard, wat betekent dat de gemachtigde de buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoekster te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

De Raad wijst er op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris bijgevolg over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoekster verwijst naar een eerste (ingetrokken) beslissing waarin zou zijn gesteld dat zij niet in de toepassingsvoorwaarden verkeerde van punt 2.8 B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 nu zij geen behoorlijk arbeidscontract zou hebben bijgebracht en betoogt dat zij bij haar aanvraag van 12 december 2009 een stuk 2 heeft toegevoegd waaruit blijkt dat zij door de NV C. kon worden aangeworven als arbeidster en de bestreden beslissing niet naar deze stukken verwijst of hier enige motivering voor geeft, terwijl dit wel zo was in de eerste procedure.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster via de huidige procedure niet kan verwijzen naar motieven die ten grondslag liggen aan een eerdere beslissing. Bovendien meldt verzoekster zelf dat deze beslissing ingetrokken werd.

Daarnaast wijst de Raad er op dat in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, wel degelijk wordt verwezen naar haar werkbereidheid en werkbeloofte en hieromtrent wordt gemotiveerd. In de bestreden beslissing wordt meer bepaald gesteld:

“Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, namelijk het feit dat zij werkbereid is en een aanwervingsbelofte voorlegt en het feit dat zij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd die getuigen van haar integratie, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. In het administratief verslag van vreemdelingencontrole, opgemaakt door de politie van St. Gillis op 04.05.2008, heeft betrokkene verklaard dat zij 01.09.2006 vanuit Frankrijk in België is aangekomen (document toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene). Vervolgens heeft betrokkene op 28.11.2006 te Gent een aanvraag machtiging tot verblijf ingediend op basis van artikel 9.3, die echter onontvankelijk werd verklaard en op 02.08.2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene betekend. Dat betrokkene hier zo lang verbleef is bijgevolg louter het resultaat van haar eigen houding, aangezien zij nagelaten heeft gevolg te geven aan dit bevel. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan deze instructies en zij diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan dit bevel om het grondgebied te verlaten impliceert dat zij verder illegaal in het land verbleef en zich in illegaal verblijf genesteld heeft. Om die reden kan het feit dat betrokkene sinds 2006 in België verblijft en hier ondertussen geïntegreerd is, niet volstaan als grond voor een verblijfsregularisatie.”

Het betoog van verzoekster dat zij tot op dit ogenblik steeds zelf in haar levensonderhoud heeft voorzien, zelfs al zijn deze inkomsten op een niet-officiële wijze verworven en dit tot op heden, en dat zij niet bij de pakken kan blijven zitten nu zij ook alleen instaat voor haar zoontje, laat bovenstaande motivering overeind.

Waar verzoekster betoogt dat zij inmiddels is bevallen van een zoontje, dat zij een stuk 7 heeft bijgebracht waaruit blijkt dat de heer A. werd vervolgd voor slagen en verwondingen opzichthens verzoekster, dat niet voorbijgegaan kan worden aan het feit dat verzoekster het slachtoffer is geworden van ernstig lichamelijk geweld waarvoor de dader uiteindelijk is veroordeeld door de correctionele rechtbank te Brussel, wordt de veroordeling niet aangetoond door de stukken gevoegd bij het verzoekschrift en wordt, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, ook op deze punten gemotiveerd in de bestreden beslissing en meer bepaald:

“Wat betreft het feit dat betrokkene moeder is van een zoontje, M. Y. A., geboren te Brussel op 21.01.2010, dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aantoonde dat haar kind over verblijfsrecht beschikt in België. Het feit dat haar zoontje in België geboren is, vormt geen grond voor regularisatie.

Ook de verklaring dat betrokkene slachtoffer is van partnergeweld kan -hoe betreurenswaardig deze situatie ook moge zijn- niet weerhouden worden als grond voor regularisatie. Het feit dat betrokkene een Proces Verbaal heeft laten opstellen op 04.05.2008 door de politie van St. Gillis en het feit dat een procedure hangende waarbij betrokkene en haar ex-partner werden opgeroepen voor de rechtbank van 1^e aanleg te Brussel, vormt op zich geen grond voor regularisatie.”

Waar verzoekster verwijst naar de instructie van 19 juli 2009 en betoogt dat zij eerst een aanvraag indiende op basis van de toen uitgevaardigde instructie, dient de Raad dienaangaande op te merken dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd echter vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Gelet op voorgaande bespreking wordt in de bestreden beslissing dan ook correct gesteld dat voornoemde instructie van 19 juli 2009 *“vernietigd werd door de Raad van State”* en dat bijgevolg *“de criteria van deze instructie niet meer van toepassing (zijn)”*. De Raad kan deze motivering dan ook niet strijdig achten met de opgeworpen geschonden geachte bepalingen en beginselen aangezien de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651).

In zoverre verzoekster betoogt dat de criteria van de vernietigde instructie waarop zij zich beriep alsnog op haar hadden moeten worden toegepast en verweerder had moeten motiveren of zij al dan niet onder deze instructie valt, komt dit betoog er in wezen op neer dat het bestuur op grond van deze beginselen van behoorlijk bestuur alsnog verplicht is toepassing te maken van de criteria in de vernietigde instructie. Dit betoog kan niet worden gevolgd.

In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen, dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Verzoekster betoogt dat zij haar aanvraag indiende op basis van de toen uitgevaardigde instructie, dat deze inmiddels vernietigd werd en dat verzoekster bijgevolg al deze tijd perfect op het Belgisch

grondgebied mocht verblijven in afwachting van het verloop van haar verblijfsprocedure. Dat de aanvraag zou zijn ingediend op basis van de toen uitgevaardigde instructie, heeft niet tot gevolg dat verzoekster zou zijn toegelaten tot enig verblijf. Het betoog van verzoekster mist dan ook juridische grondslag.

Het vertrouwensbeginsel waarnaar verzoekster verwijst, impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het betoog van verzoekster inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

Ook het rechtszekerheidsbeginsel kan niet dienstig worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennis van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. Het betoog van verzoekster dienaangaande laat het bovenstaande onverlet.

Waar verzoekster een schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat het redelijkheidsbeginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt. Verzoekster brengt geen elementen aan die zouden aantonen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoekster voert tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad dient erop te wijzen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen is ingegaan. Voorts maakt verzoekster in het licht van haar betoog niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding of ten onrechte bepaalde elementen niet zouden zijn betrokken bij de besluitvorming.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoekster ter ondersteuning van de gegrondheid van haar aanvraag ingeroepen elementen en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden.

Bovendien, in de mate dat niet elke aangegeven nuance wordt opgenomen in de motivering, betekent dit niet *ipso facto* dat de motivering niet afdoende en draagkrachtig zou zijn.

Waar verzoekster aangeeft dat zij niet akkoord kan gaan met de motivering van de beslissing en meent dat de door haar aangehaalde argumenten ten onrechte niet in aanmerking werden genomen, geeft verzoekster aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit

tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94).

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

De Raad herhaalt dat verzoekster zich niet kan beroepen op de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur om een onwettige handelwijze van het bestuur te vereisen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden. Ook een schending van de door de verzoekster aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM, dat verzoekster eveneens geschonden acht, bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hierbij moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor

zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing handelt om een eerste toelating tot verblijf en geen weigering van een voortgezet verblijf zodat er in deze stand geen inmenging is in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster betoogt: *“Dat verder ook de bestreden beslissing totaal geen rekening houdt met de elementen naar voor gebracht waar verzoekster een procedure inmiddels heeft ingeleid voor de rechtbank om de erkenning van het kind door de vader te bekomen waar vervolgens een verblijfsregeling en regeling m.b.t het ouderlijk gezag zal dienen te worden uitgewerkt. Dat de bestreden beslissing ook op dit punt een schending inhoudt van art 8 EVRM dat het recht inhoudt op de eerbiediging van het gezins-en familieleven.”*

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster *“de elementen naar voor gebracht”* niet concretiseert, zodat deze bewering niet dienstig is. Daarnaast stelt verzoekster dat *“inmiddels”* een procedure zou zijn ingeleid. De Raad merkt op dat dit nieuwe elementen betreffen die niet werden aangehaald in de aanvraag van 12 december 2009. De Raad wijst er dan ook op dat de gemachtigde van de staatssecretaris aldus niet op de hoogte kon zijn van deze gegevens bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat hem niet verweten kan worden ermee geen rekening te hebben gehouden. Zodoende kan verzoekster de gemachtigde van de staatssecretaris ook niet verwijten hieromtrent niet te hebben gemotiveerd.

Ter terechtzitting legt verzoekster een kopie van een geboorteakte en een kopie van een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 15 december 2014 neer. De Raad wenst te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas ter terechtzitting worden voorgelegd. De gemachtigde kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de stukken die verzoekster nu voorlegt. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens of stukken die dateren van na de bestreden beslissing of die na de bestreden beslissing worden voorgelegd (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Deze stukken kunnen dan ook niet dienstig worden aangebracht in het thans voorliggende geschil.

Hoewel de bestreden beslissing enkel tegen verzoekster is gericht, impliceert dit niet dat zij van haar kind wordt gescheiden. Zoals verzoekster zelf aangeeft, kan haar kind haar vergezellen. Wat de jonge leeftijd van het kind betreft, kan worden opgemerkt dat het kind nog niet schoolplichtig is en dat kinderen van dergelijke jonge leeftijd zeer flexibel zijn en nog geen standvastige sociale verankeringspunten hebben opgebouwd. Waar verzoekster betoogt dat het kind zou gehouden zijn het land te verlaten terwijl de vader in België verblijft, dat het kind contacten met de vader moet kunnen onderhouden, dat de heer A. ook in België woonachtig is en het kind dan ook het recht heeft om zijn vader te leren kennen en hiermee in de toekomst contact te onderhouden en dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze is nagegaan welke de precare situatie is waarin het kind van verzoekster momenteel verblijft, merkt de Raad opnieuw op dat *in casu* elk bewijs omtrent een omgangsrecht of een *de facto* uitgeoefende vaderrol ontbreekt. Op dit punt kan dan ook geen hinderpaal worden vastgesteld voor verzoekster om het kind mee te nemen. Zelfs indien de vaderrol *de facto* wordt uitgeoefend, hetgeen niet wordt aangetoond, worden evenmin hinderpalen vastgesteld opdat de verzoekende partij de nodige stappen kan ondernemen om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving teneinde met haar kind de vader te kunnen opzoeken. Net zo min wordt aangetoond dat de vader van het kind wordt verhinderd om het nodige te doen om het kind op te zoeken.

Waar verzoekster betoogt dat zij ook verder in het land dient te verblijven in het kader van “*dergelijke procedure*”, concretiseert zij niet om welke procedure het gaat en is het betoog dan ook niet dienstig.

Verzoekster toont *in casu* dan ook niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar kind in haar land van herkomst of elders te verblijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar kind zou kunnen samenleven.

Verzoekster kon, gelet op de illegale verblijfssituatie, ook niet onwetend zijn dat deze precare, onwettige verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Uit de loutere omstandigheid dat verzoekster in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, kan geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM gehaald worden (zie in die zin EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi v Verenigd Koninkrijk, par 77). De Belgische samenleving kan ook slechts functioneren indien elkeen de democratisch tot stand gekomen rechtsregels respecteert.

Het betoog van verzoekster dat zij geen enkele familie heeft om op terug te vallen in Marokko, dat zij haar leven volledig in België heeft uitgebouwd en zij inmiddels meer dan zes jaar in België woonachtig is, laat het bovenstaande onverlet.

In dit verband moet ook worden benadrukt dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide vormt om de bestaande immigratieprocedures naast zich neer te leggen en er derhalve geen ‘recht op gezinshereniging’ zonder meer en als dusdanig bestaat.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (cf. EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz

Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Er kan in dit kader worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Zoals hoger besproken, kan het kind van verzoekster haar hierbij vergezellen.

Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van het EVRM dient geen verdere toetsing aan het tweede lid van deze verdragsbepaling doorgevoerd te worden.

Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat verzoekster nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden werd toegelaten, blijkt voorts ook niet dat wanneer het privéleven dat verzoekster in België heeft opgebouwd, wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in haar privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Verzoekster laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

Er moet daarnaast worden gesteld dat artikel 8 van het EVRM zelf geen motiveringsverplichting oplegt aan verweerder en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Het feit dat verzoekster de omstandigheden anders apprecieert dan de gemachtigde van de staatssecretaris is voorts geen middel waaruit de onwettigheid van de bestreden beslissing zou kunnen afgeleid worden.

Verzoekster toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekster voert tevens de schending aan van artikel 6 van het EVRM en betoogt dat het kind van de heer A. ook zou gehouden zijn het land te verlaten terwijl de vader in België verblijft en dat de bestreden beslissing duidelijk een schending inhoudt van voornoemd artikel.

De Raad wijst er echter op dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409) zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

De Raad wijst er tot slot op dat, luidens artikel 39/78 *juncto* 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "van de feiten en de middelen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In zoverre verzoekster *in casu* de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur aanvoert, duidt zij niet aan welk beginsel van behoorlijk bestuur zij, naast de zorgvuldigheidsplicht, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, voor het overige geschonden acht. Er ontbreekt bijgevolg een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS